

Nu är våren som bäst.

Attans, vad det är torrt i jorden. Lika torrt som det brukar vara mitt i sommaren efter några veckors torka. Borde ha hållt på några kannor i går, men glömde det. Nu ska jag ju iväg på månadsträffen, så det får anstå tills jag kommer hem.

Påskliljorna lyser i kanten på pallkragarna och häcken utanför är alldeles ljusgrön. Jag är en lycklig människa av flera skäl, men också för att jag inte lider av den sortens allergi som skulle kunna hindra mej från att njuta av våren nu när den är som bäst.

Men precis när det är som göttast i tillvaron, så sveper det in irriterande mörka moln på himlen. Sådana som hänger ovanför en oavsett om solen lyser eller inte.

Kent är i dag faktiskt nödd och tvungen att berätta för övriga medlemmar, att styrelsen även har andra bekymmer än att hitta på bra underhållning och se till att allt det trevliga rullar på. Vi kan ibland känna oss lite motarbetade av kommunala instanser som inte ser eller förstår vidden av den verksamhet som vi bedriver för kommunens äldre innevånare. Deras kompetens sträcker sig inte så långt utanför det egna skrivbordet att dom förmår att se den samhällsnytta som våra pensionärsföreningar bidrar med.

Emil i Lönneberga såg människan bakom varje fattighjon och förstod att alla vill ha lite guldkant i vardagen, varpå han ställde till med ”stora tabberaset i Katthult”.

Emils ”stölleprov” var ju ursäktligt eftersom han trodde att han gjorde rätt men så blev det ändå så fel. Men han tog sitt straff och valde själv att uppsöka snickerboa och begrunda sina hyss. Men vår kommuns ”stölleprov” är värre än så.

Kommunen har uppgraderat vår lilla föreningslokal till något i stil med en restaurang eller biosalong. (*Här skulle vi ju kunna få hybris och tänka, att herregud vad vi är stora och märkvärdiga*). I en så stor lokal som vår, måste ju gud bevars någon myndighetsperson se till att allting sköts och hålls rent enligt konstens alla regler. De brödsmlor som eventuellt kan falla ner under bordet vid ”fredagsfikat” räcker inte till för att föda en liten skara gråsparvar ens en gång. Denna speciellt utvalda kontrollant ska *möjligen* avlönas på något sätt, eftersom det tar tid att kontrollera både det ena och det andra i dessa stora lokaler. Detta gör man då genom att ta ut en **miljöavgift**. Men hör och häpna, man behöver inte ens utföra denna inspektion av vår lokal utan man säger sig ha rätt att ta ut avgiften **ändå**. Så för vår lilla lokal utkrävs en miljöavgift på 3.627:- som förmodligen utgör kostnaden för *absolut ingenting*.

Emil hade ju förstånd att skämmas, men kommunen skäms inte det minsta lilla.

Det andra molnet på himmelen är att vi kanske inte *ens får behålla* vår föreningslokal över huvud taget. Huga (kommunen) som äger den vill ha den tillbaka och då blir vi husvilla redan vid årsskiftet. Inte lätt att hitta lämplig lokal för våra cirklar, styrelsemöten och övriga sammankomster.

Forts.

Inte nog med detta så tycker ”församlingsherden” i Huddinge, Birgitta Söderberg, att vår sedan ett år tillbaka inbokade medlemsträff i november 2019, den kan man bara strunta i och kräva att vi flyttar dag eftersom deras egen verksamhet går i första hand. (**Detta trots att vi har ett av kyrkan nedskrivet bokningsbesked**).

Visst, dom får göra som dom vill med sin verksamhet i fortsättningen när vi inte längre håller till i Klockargården. Men bokat är bokat om man har någon som helst skam i kroppen.

Så skulle aldrig Emil göra. Den gossen har ett mycket stort rättvisepatos.

Men nu sopar vi undan detta en stund och förflyttar oss till Operans värld.

Detta är helt underbart.

Finns det något härligare än när ens förutfattade meningar kommer på skam.

Jo, så här är det. In genom dörren till Klockargården kommer nio damer, (*kanske direkt från Konsum som har 5 % pensionärsrabatt på tisdagar*), med sina rullväskor, sina vanliga vindrufsiga frisyrier, alldeles vanliga ytterkläder, kanske inte helt nya för året och skor som är snälla mot fötterna. Hej, är det ni som är Primadonnorna, utbrister jag när jag skramlar förbi med en vagn full av kaffekoppar. Men jag hade aldrig behövt invänta svaret. Det syntes i de glittrande ögonen, för det var dom (*ögonen*) som avslöjade tanterna som kanske inte alls hade varit på konsum, utan snarare varit hemma och övat skalor hela morgonen och gjort några svepande och eldiga danssteg över köksgolvet för att känna in och släppa loss primadonnan inom sig. Som det enfaldiga barn jag ibland är, så trodde jag att Primadonnor är prima donnor dygnets alla timmar. Så varför dom hade klätt ut sig till vanliga tanter kan jag inte riktigt förstå.

Dessa sångfåglar som alla kom ifrån operakören, pensionerades redan vid femtiofem års ålder. Så klart, vem vill bara släppa den gåva man fått när man är på livets höjdpunkt. Inte så särskilt lönande kan vi förstå av det gage dom ville ha utav oss för sitt framträdande, utan för att man älskar det man har gåva för.

Så, tack för upplevelsen ni gav oss och tack för att vi fick ryckas med i operans och primadonnornas värld. Vi har ju sedan en tid beslutat att dela ut ett Vi-träd som tack till våra underhållare. Men hur hade det sett ut, nej här skulle inget annat än rosor passa in. Tack, och för egen del säger jag bara, hjärtligt välkommen åter, men dröj inte för länge.

Bara en gång kvar innan sommarlovet börjar. Men kvar finns några utflykter.

En är Hamra gård i Tumba, unikt för att det ligger så nära en storstad och för dess utveckling genom tiderna till det mönsterjordbruk det är idag.

Forts.

Eller varför inte en dagskryssning på Göta kanal. Underbart att sakta glida igenom landskapet och klättra ner genom slusstrapporna med något så miljövänligt som vattenkraft och inse att den käre Baltzar von Platen i dag nog skulle vara en högt skattad miljöpartist.

Sist men inte minst en dagstur till Gysinge bruk, som ligger omgivet av Dalälvens strida forsar. Ett helt underbart landskap som faktiskt är väl värd lite extra reklam. Närheten till vattendrag brukar alltid locka lite extra och sägs vara välgörande för både kropp och själ.

Kaffe med dopp och lotteri är lika uppskattat som efterlängtat varje gång, oavsett underhållare. Disken hade krympt en aning sedan förra gången förmodligen på grund av det vackra vädret. Men sjuttioåtta koppar är ändå inte att förakta, för tänk om jag blivit utan alldeles. Tog en sväng och tittade på det blommande och skira Magnoliaträdet som står vid ingången till kyrkogården. Vet ej hur länge det blommar, men ibland får man skynda sig eftersom underbart enligt Povel Ramel kan vara lite kort ibland.

E Lundmark